

Jesaja 57- Mattheus 9 Eshof 7 juni 2026

Overweging

Goede mensen hier in de Eshof en wie meekijkt, ik heb hen gestraft en me in mijn woede verborgen horen we vandaag God zeggen bij Jesaja. Me in mijn woede verborgen... Wat voor beeld roept dat bij u op? Ik geef u even een paar seconden.

Ik stelde me onder andere voor:

- een kind dat in de supermarkt op de grond ligt te schreeuwen
- partners die alleen nog maar opgestapelde irritaties naar elkaar overbrengen
- de mens die zich vergeten voelt in onze samenleving en een zondebok aanwijst, iets dat niet is als jij, anders, daar kun je woede op richten.
- Een collega die alleen maar concurrenten ziet in de strijd om de belangrijke taken en projecten
- een machthebber die wild om zich heen slaat en wreder wordt naarmate zijn gelijk onder druk staat.

Ik heb me in mijn woede verborgen, zegt de ene. Wie God is, is verdwenen, degene met wie er een verbond mogelijk was, onzichtbaar achter geraas en getier, beschuldigingen, schreeuwen. En ook de ander, de ontvanger van de woede, is geen mens meer, maar alleen het tekort. Gereduceerd tot het falen.

Ik heb me in mijn woede verborgen zegt de Ene tot zijn / haar volk. Ik denk: Kun je je kwetsbaarder opstellen dan zo: laten weten dat je emotie groter was dan jij, dan wie je wilde zijn?

Bij Jesaja zegt de Ene dan een vers verder: ik heb gezien wat ze deden en toch zal ik hen genezen. Gezien, dat is wat er verkeerd ging: hoererij heet het van oudsher bijbels, een soort verzamelterm voor achter het verkeerde aanlopen. Het dienen van afgoden is er meestal direct mee verbonden. Wij weten wat afgoden zijn toch? Dat wat we met mensenhanden hebben gemaakt en dat ons in de greep houdt in plaats van bevrijdt. Gouden kalveren ja, maar ook geld. Macht, Eer, Seks, verslavende middelen. God heeft het gezien. En toch zal hij hen genezen, die God die in zijn woede verborgen was.

God komt zelf vanachter zijn woede vandaan. Onthult zich vanuit de verborgenheid. Als Degene die komt genezen. Wie heeft er hier allemaal genezing nodig? Is het volk Gods, maar is het niet ook God zelf degene die verwond is?

Vrijdag hadden we een gesprek met 6 mannen om de tafel in de opvang. Maatschappelijke opvang is een plek waar ik zal maar zeggen: gewonde mensen leven. Dat je daar moet zijn betekent dat er iets mis is gegaan. Als ik daar mensen ontmoet ligt er een open wond tussen je in. Er zitten 6 mannen aan tafel, twee van hen ken ik langer.

Een van hen worstelt met zijn agressie. Hij heeft dingen in het criminele circuit meegemaakt die hij niet vertelt en die ervoor zorgen dat hij zichzelf niet zomaar vertrouwt. Het is zoeken: wat is de beste woonvorm, balans tussen sociaal contact en rust, dagritme, medicatie... Aan deze tafel vol mannen gaat het gesprek over hun emoties over een andere man in de opvang. Hij verzorgt zichzelf niet, laat zijn ontlasting en dergelijke lopen, ruikt, en is weer terug uit een aantal weken verpleeghuis, want als hij niet drinkt, gaat het best goed met hem. Maar nu vertellen deze

tafelgasten hoe ze zich zorgen maken en de oudere heer proberen te helpen. “Vorige week heb ik heb onder de douche gezet”. “Hij heeft deze broek nu 10 dagen aan, weet je nog wat er toen was gebeurd? Dat heb ik toen opgeruimd en hem een broek van het gratis rek aangetrokken” We kennen allemaal de grom, de dankbare glimlach, en de schaterlach van de oudere heer. “Uiteindelijk wordt dat zeer gewaardeerd door hem”, zegt iemand. “En hierboven wordt het ook zeer gewaardeerd”, zegt iemand, en hij wijst naar de hemel. Instemmend geknik rond de tafel. 6 gelovige mannen zitten hier, met verschillende tradities maar allemaal levend met een barmhartige God. En allemaal gewond geraakt in het leven. “Wounded healers” zou je kunnen zeggen met woorden van Jung: genezers die zelf kwetsuren hebben opgelopen. In hun nabijheid aan een naaste, die hun vader had kunnen zijn, komen ze hun eigen pijn tegen en zij groeien eraan. Want even zijn ze niet de opgevangen dakloze die een aantal dingen niet op orde heeft, of het ook niet redt om het zo ver te krijgen. Even zijn zij mens en medemens, en bieden tastend en zoekend hun tijd en zorg aan de ander aan. Dat die ander dat dankbaar aanvaardt, mag gerust genezing heten. Genezing van afstotelijk en vies zijn, van stinken, van dreigende eenzaamheid. Nee, zij zitten wel naast hem, lachen met hem, eten aan dezelfde tafel.

Ze lijken op *wounded healers*, gewonde geneesheren, deze 6 mannen. Net als de Ene, de Schepper zelf, Die zich verborg in woede en ook weer uit de onzichtbaarheid tevoorschijn kwam. Om te genezen.

Het is traditioneel een ongelijke verhouding, tussen artsen en patiënten. Degene die ervoor gestudeerd heeft en de ander die maar moet afwachten of er tijd, kennis en middelen zijn, waar je op een wachtlijst komt enzovoort. En in het Evangelie spreekt ook dat beeld: ik ben gekomen om zieken te genezen. Eenrichtingverkeer lijkt het. Maar we weten: het Evangelie en het leven van Jezus is meer dan dit ene zinnetje. Ook die man van Nazareth weet wat verdriet, verlies, pijn en eenzaamheid is. Ook Jezus laat zich enkele keren verzorgen, aanraken en hij vraagt om nabijheid van zijn vrienden. Ook hij laat zijn kwetsbaarheid, zijn menselijkheid, voelen en zien. Gewonde genezer. Die aanligt aan de tafel met verwonde mensen: Tollenaars en zondaars.

Met elkaar aan tafel zullen zij de kans krijgen zich te onthullen als de mens die ze waren. Dan is niemand meer in woede verborgen. Laat het vandaag, hier en nu, zo zijn.